

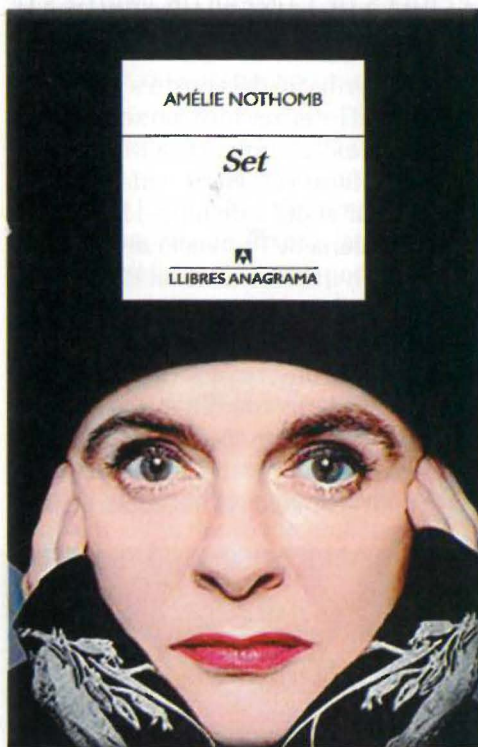
Jesús és una veu

No sé si vostès són seguidors de les novel·les d'Amélie Nothomb, que va publicant l'editorial Anagrama. Conten que és una escriptora especial, escriu molt i que tria amb gran finor les novel·les que publica. És cert. La darrera ho corrobora. L'ha traduïda al català Ferran Ràfols Gesa amb notable perícia. Narra en primera persona l'experiència vital d'un home anomenat Jesús que és condemnat a mort. La novel·la conté un centenar de planes: és dins el que en podríem dir una lectura de cap de setmana. Però la novel·lista fa trampa: la gràcia està en els detalls.

La pensada més xocant, per evitent i per oblidada, és que el millor que es pot tenir és un cos. Diu "tinc la convicció, impossible de refutar, que soc l'ésser humà més encarnat que existeix". Som en el terreny relliscós de la teologia, ciència que, com vostès saben, no gaudeix de gaires adeptes. Jesús és l'encarnació d'un déu que escriu i explica tot allò que veu i li passa. No em negaran que és un punt de vista certament diví.

Comprendran que és ben insòlita, precisa i lúcida: hi escriu "com sortiria una casa dissenyada per un arquitecte sense llar? Només es pot excel·lir en el que es practica de manera quotidiana. El pare no n'ha tingut mai, de cos".

Pels qui no seguim quotidianament les pàgines dels evangelis, Amélie Nothomb ens ofereix un text brillant que es pot comentar molt malament. Els comenta-

↓ **AMÉLIE NOTHOMB ÉS UNA ESCRIPTORA ESPECIAL QUE ESCRIU MOLT I QUE TRIA AMB GRAN FINOR LES NOVEL·LES QUE PUBLICA**

ris se t'esmunyen de les mans: s'hi narren pensaments de saviesa concentrada en pàgines molt polides, on res no sobra.

És clar que els que estan escalats amb la teologia cristiana no cal que en llegeixin ni una ratlla; les curioses poden rellegir perquè *Set* és un llibre per rellegir a poc a poc.

Sorpren que un home de trenta-tres anys tingui una saviesa tan esmolada sobretot si ho relacio-

nem amb el viure dels homes de la nostra cultura. Jesús és un savi, però no acadèmic. S'expressa amb veritats que brollen de la paradoxa i el contrasentit.

Comença *in medias res*: Jesús sap que l'han de condemnar. I es mira estranyat tota la caterva de beneficiaris dels seus miracles que l'ataquen sense pietat. "Trenta-set beneficiaris dels meus miracles han vingut a treure els drapets al sol."

L'assumpte podria moure a riure. Un dels que el culpabilitzen és l'exposseït de Cafarnaüm –se'n recorden?– i s'exclama: la meua vida s'ha tornat insípida des de l'exorcisme.

El matrimoni de Canà també és al banc dels acusadors: es lamentava que els havia fet quedar malament en la seua boda perquè havien servit el vi bo després del mediocre. "Vam ser la riota del poble."

El Crist es lamenta que no coneix prou bé els adverbis, els circumstancials. Els beneficiaris dels miracles estan tots en contra d'aquest Jesús assegut al banc dels acusats o presumptes culpables.

"L'enigma del mal –escriu– no és res comparat amb el de la mediocritat. Comportar-se com uns miserables davant meu els feia xalar." I això només és l'inici: es veuen amb cor de llegir-la?